

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SFÂNTA LITURGHIE – CINĂ ȘI PREGUSTARE A ÎMPĂRĂȚIEI LUI DUMNEZEU

DUMINICA A 28-A DUPĂ RUSALII

(a Sf. Strămoși după trup
ai Domnului)

(Pilda celor poftiți la cină)

SF. PROROC DANIEL ȘI SFINȚII
TREI TINERI: ANANIA, AZARIA
ȘI MISAIL

Textul pericopei evanghelice din această duminică (Luca 14, 16-24) ne transmite, în rezonanță liturgică a pregătirii pentru marele praznic al Nașterii Domnului, un mesaj ce are în prim plan apropierea noastră de Dumnezeu, definită ca o invitație – mereu valabilă și actuală – la o pregustare a Împărăției lui Dumnezeu, adică la Cina euharistică, la Sfânta Liturghie.

In conștiința creștinului ortodox, Sfânta Liturghie trebuie să rămână o invitație permanentă și o participare la o cină foarte specială, la acea cină instituită de Mântuitorul Hristos în Joia Mare (Matei 26, 26-28), la care Hristos Însuși este Gazda: „Căci Tu ești Cel ce aduci și Cel ce Te aduci, Cel ce primești și Cel ce Te împărți, Hristoase, Dumnezeuul nostru”, mărturisim în rugăciunea din timpul cântării Heruvicului. Cu alte cuvinte, această cină la care suntem invitați să luăm parte cu toții, prin Sfânta Liturghie, este reactualizarea lui Hristos printre noi, pentru că El viețuiește în noi și noi viețuim în El și Îl însoțim din peștera Betleemului până la Înviere și Înălțare. Cina aceasta este „o hrană cerească, un ospăț al Cuvântului”, zice Clement Alexandrinul, „este dumnezeiasca Euharistie ce se oferă în Biserică tuturor celor chemați”.

Scriitorul bisericesc Tertulian scria, prin secolul al 3-lea, că participând cât mai des la Cina (Euharistia) lui Dumnezeu, „suntem un corp prin sentimentul comun al aceleiași cunoștințe religioase, prin unitatea învățăturii și prin legătura

aceleiași speranțe. Ne unim în comunitate și în adunarea cultului pentru ca întocmai ca o trupă militară să înconjurăm pe Dumnezeu prin rugăciunile noastre, și astfel suntem siguri că ne aflăm în prezența lui Dumnezeu” (Apologeticum, cap. 39, vers. 1-4).

Știind câtă dragoste investește Dumnezeu în organizarea cinei Sale, suntem datori cu politețea de a da curs onorantei și mântuitoarei Sale poftiri. Oricât de importante ne sunt slujbele, oricât de solicitante sunt activitățile noastre cotidiene, a lipsi de la masa lui Dumnezeu este o altă formă a morții duhovnicești. Acordând prea mult timp faptului lumesc, neglijăm adevărata noastră vocație, comuniunea de viață cu Dumnezeu, Care ne cheamă la cina Lui nemuritoare.

Părtășia cu Dumnezeu nu are nicio restricție și nicio marginire, întrucât chemarea este adresată tuturor și îi poate cuprinde pe toți cei care și-o doresc. Așa după cum spunea Sfântul Ioan Gură de Aur, „singura limitare vine din refuzul unora de a participa la ospățul credinței”. Aceștia își închid

singuri ușa Împărăției. Cine nu răspunde pozitiv la invitația de a veni la ospățul iubirii milostive și darnice a lui Dumnezeu, acela pierde bucuria de a fi veșnic împreună cu El.

Dacă transpunem scena evanghelică de astăzi în viața fiecăruia dintre noi, putem observa că nu de puține ori și noi ne răzgândim în privința cinei la care Dumnezeu ne-a chemat. Lucruri, persoane și acțiuni mult mai stringente (în viziunea noastră) ne fac să-L trecem pe Dumnezeu pe planul secund sau chiar într-un plan mult mai îndepărtat al existenței noastre.

Nimic și nimeni nu ar trebui să ne împiedice a-I răspunde lui Dumnezeu cu o totală participare. Acesta este de fapt și mesajul principal al pericopei evanghelice de astăzi, care ne învață, asemenea unui cod al bunelor maniere la masa Împărăției, despre găsirea, intrarea, cinarea, odihna și bucuria noastră în Hristos Domnul.

Așadar, să dăm dovadă de înțelepciune și să nu neglijăm relația noastră cu Dumnezeu, rugându-L pe Acesta ca, în această perioadă de

pregătire pentru întâmpinarea marelui praznic al Nașterii Pruncului Iisus, să ne ajute să sporim grija noastră pentru mântuirea sufletului prin rugăciune,

post și pocăință și prin participare cât mai deasă la Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, învrednicindu-ne astfel să primim Sfânta Împărtășanie, care este

arvuna Împărăției cerurilor, spre slava Preasfintei Treimi și spre a noastră mântuire. Amin! ❀

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

CUM ÎNTÂMPINĂM SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI?

**„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru,
răsărit-a lumii lumina cunoștinței.**

**Că întru dânsa cei ce slujeau stelelor,
de la stea s-au învățat să se-nchine Ție,
Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine,
Răsăritul cel de sus, Doamne, Mărire Ție!”**

La 25 decembrie, creștinii din întreaga lume celebrează Crăciunul, Sărbătoarea Nașterii Domnului. Este sărbătoarea bucuriei și a înțelegerii întâmpinată prin post și reținere începând cu 15 noiembrie. Ea este precedată de prăznuirea Intrării în Biserică a Maicii Domnului (Ovidenia), a unor Sfinți: Sfântul Cuvios Paisie de la Neamț; Sfântul Apostol Andrei cel dintâi chemat, Ocrotitorul României, și Sfântul Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolit al Transilvaniei; Sfântul Ierarh Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei; Sfântul Mucenic Ignatie Teoforul. După Sărbătoarea Nașterii Domnului, întâmpinăm Anul Nou și-l prăznuim pe Sfântul Vasile cel Mare, apoi Botezul Domnului. Soborul Sfântului Ioan Botezătorul încheie Sărbătorile de iarnă. Această expresie împământenită include toate praznicele. În realitate toate aceste sărbători se petrec sub semnul Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos.

Cu privire la originea cuvântului Crăciun există mai multe păreri ale lingviștilor. Unii susțin că acest cuvânt provine de la latinescul „creationem” care înseamnă creație, naștere. Alte izvoare istorice ar sugera originea tracică sau slavă. Există și o legendă despre Crăciun, care era stăpânul grajdului (peșterii) în care a fost găzduită Fecioara Maria pentru a naște. Fiind un om crud, își pedepsește soția tăindui brațele. Fecioara Maria se roagă și-i pune brațele la loc.

Tradiția și rânduiala Bisericii Ortodoxe de peste două mii de ani satornicește că Sărbătoarea Crăciunului - Sărbătorile de iarnă, poartă o profundă sobrietate. Ele sunt îmbrăcate cu rugăciuni și cântări, cu fapte bune, de milostenie, în care postul este pilonul central. În ultimii ani, unii dintre noi am uitat adevărata semnificație a acestor sărbători, accentul căzând pe aspectul comercial, al consumului și distracției, ori una este bucuria luminată

de sărbătoare și alta este cea a exagerării consumului, a părții materiale.

Din punct de vedere istoric, prima manifestare oficială a datei de 25 decembrie ca zi de sărbătoare a Nașterii lui Iisus Hristos datează din vremea împăratului Constantin cel Mare în anul 325 d. H.

În tradiția românească sunt numeroase manifestări religioase și laice. Un loc important este colinda - corindul - un gen muzical-literar deosebit de bogat în spațiul românesc, ce acoperă ca și conținut aspecte religioase și preocupările românului. Colindele sunt interpretate de cete de copii, tineri și maturi, colindătorii simbolizând îngerii care cântau deasupra ieslei în peștera din Bethleem. Colindele religioase se referă la mai multe teme: slăvirea Nașterii lui Iisus („vestea minunată”); patimile Domnului, sacrificarea copiilor de către Irod; Maica Domnului și Sfinții; Crăciunul. Colindele laice se referă la anumite îndeletniciri (pescuit, păstorit), la aspecte din viața omului (feciorie, cătanie, pribegie). Există și colinde moderne, de protest, în care se exprimă sentimentele de înstrăinare (Colindul celor fără de țară, Vin colindătorii). Un loc aparte, de o profunzime, pioșenie, milostenie, dar de mare valoare artistică, nestemate ale cuvântului, sunt colindele pe versurile marilor poeți din închisorile comuniste, Radu Gyr fiind cel mai elocvent.

Sunt și alte obiceiuri care se întâlnesc pe parcursul Sărbătorilor de iarnă: Steaua, Irodul (Viflaimeul) - un teatru despre Nașterea lui Iisus - Craii, Mășcații, Căiuții (căluții), Jocul ursului, Dansul Călușarilor, Capra (Țurca) etc. Plugușorul vestește

Anul Nou, având mai multe variante în toate zonele țării, iar Sorcova este o urare de bine și de belșug. Întâlnim și alte obiceiuri, cum ar fi sacrificarea porcului (de Ignat). Doresc să insist mai mult pe semnificația religioasă a Crăciunului, lucrul cel mai important.

Sărbătoarea Crăciunului (ca și a Paștilor - Învierea Mântuitorului) este o sărbătoare de familie, care are ca moment central participarea în cele trei zile la Slujbele din Biserică, dar și primirea colindătorilor sau mersul cu colinda. Desigur că nu sărbătoreai cu „tihnă” dacă nu erai spovedit. În copilăria mea, în satul natal Salva, unde familiile erau numeroase, era obiceiul să colinde frații mai mici (maturii fiind cu familia lor) pe cei mai mari, după care mergeau la casa părinților. Se participa apoi la Liturghia Nașterii Domnului și la celelalte din zilele ce urmau.

Un moment deosebit de important pentru familia ortodoxă este prezența în casă cu icoana a preotului, înainte de Crăciun, gest de binecuvântare a casei gospodarului român, iar înainte de Bobotează (sărbătoare așteptată prin post aspru), preotul sfințește cu aghiazmă casa și membrii familiei. La noi în Salva se pune într-un vas apă cu busuioc. Preotul lăsa apă sfințită, după care gazda stropea acareturile cu animale. Acest moment era așteptat cu mare atenție, oamenii încetau activitățile, casa era rânduie, unii făceau ceai cald, oamenii erau îmbrăcați cu haine curate, nu de lucru, iar bărbatul sau un fecior îl conducea pe preot la casa vecină.

Este important să înțelegem că Biserica Ortodoxă, AZI ca și IERI, ESTE și a FOST, asemeni limbii române, liantul ce a ținut unitatea românilor. Credința în Sfânta Treime, în Iisus și Maica Sa a fost și este tăria acestui neam care, „trântit” la pământ în unele momente istorice, a avut puterea de a se ridica de fiecare dată!

Un colind răsună de mii de ani în sufletul românilor: „Răsună înspre seară / Al clopotelor cânt / Căci vine, vine iară / Hristos pe-acest pământ.” Aceasta este cântarea de bucurie, recunoștință și speranță, de laudă a lui Iisus, a Fecioarei Maria, a Sfinților, pe care românii o înalță spre ceruri!

Să aveți un Crăciun fericit, cu Domnul în noi și cu noi! ❀

Prof. Clement Gavrilă-Sălăuța

Un sfânt ale cărui moaște se află în biserica Șerban Vodă

SFÂNTUL MUCENIC SEBASTIAN

În anul 2017 am primit din partea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de Milano un fragment din moaștele Sfântului Mucenic Sebastian. PF Patriarh Daniel ne-a dat binecuvântarea de a primi și a scoate la închinare aceste moaște: ele vor fi încrustate în icoana Sfântului Sebastian și așezate în biserică spre închinare doar în ziua sa de prăznuire, adică 18 decembrie.

Sfântul s-a născut în cetatea Narvoniei și a copilărit și a învățat carte la Milano. A fost martirizat pe data de 20 ianuarie 287 la Roma, fiind pomenit de ortodocși și greco-catolici în ziua de 18 decembrie, iar de romano-catolici și protestanți pe 20 ianuarie.

Viața Sfântului Sebastian

S-a înrolat în armata romană în anul 283 pentru a-și ajuta semenii creștini. Era atât de apreciat de împărații păgâni Dioclețian și Maximian, încât a fost făcut căpitanul gărzii pretoriene și mai apoi senator. Pe creștinii pe care nu îi putea elibera, fiind prigoană, îi sfătuia să se jertfească pentru Domnul, el însuși fiind dornic să pătimească pentru Hristos și aștepta doar momentul potrivit pentru aceasta.

Mergea des la Marchelin și Marcu, doi frați care fuseseră prinși și chinuți pentru că-L mărturiseau pe Hristos. Într-o zi, pe când îi sfătuia să nu se închine zeilor, ci să îndure cu bărbăție muncile, a strălucit peste fața lui o lumină dumnezeiască, încât toți s-au înspăimântat. O femeie care-și pierduse de șase ani glasul și-a recăpătat vocea pentru rugăciunile Sfântului. Și mulți păgâni au dorit să se creștineze.

Nicostrat, păzitorul celor închisi, a ordonat ca toți să fie aduși la el. Sf. Sebastian le-a dat învățătură mântuitoare, iar Nicostrat i-a dezlegat pe toți pentru a fi duși la Sf. Policarp, preotul, care i-a și botezat. 64 de oameni, împreună cu Claudiu logofătul și cei doi copii bolnavi ai săi, au fost botezați, mulți vindecându-se de bolile ce le aveau.

Aflând eparhul că Marchelin și Marcu nu vor să se închine zeilor, l-a chemat la sine pe tatăl acestora, Tracvilin și au

vorbit despre Dumnezeu și cum i-a adus botezul vindecare. Eparhul, bolnav de podagră, a primit pe Sfinții Policarp și Sebastian și, învățând de la ei credința cea bună, a sfărâmat idolii la care se închina, pocăindu-se pentru păcatele sale, și așa a fost botezat împreună cu fiul său.

Martiriul Sfântului Sebastian

Împăratul Dioclețian l-a chemat pe Sf. Sebastian și, mâniindu-se pentru mărturisirea sa creștină, a poruncit să fie dus afară din cetate, legat de un stâlp, gol, și să-i fie străpuns trupul cu săgeți. Ostașii, crezând că a murit, l-au lăsat acolo. O femeie l-a dus în casa sa și l-a îngrijit. Făcându-se sănătos, Sfântul s-a dus la Dioclețian, ca să-i arate ce face dreapta credință. Iar împăratul a poruncit să fie prins și bătut cu bețe până la moarte. Astfel și-a dat Sf. Sebastian sufletul în mâna Domnului și, deși păgânii i-au aruncat trupul în groapa de gunoi, sfântul s-a arătat în vedenie unei femei credincioase, Luchinia, spunându-i să-i ia trupul și să-l îngroape în catacombe, lângă mormintele apostolilor. Și a făcut femeia întocmai.

Biserica Apostolilor Petru și Pavel

Catacomba Sf. Sebastian este cea mai faimoasă din cele 40 de catacombe descoperite la Roma. Numele de catacombă vine din grecescul „kata kimbas” și înseamnă „locul de lângă adâncitură, groapă”, întrucât catacombele se aflau lângă un loc săpat în pământ. Biserica „Sf. Sebastian” este așezată pe via Appia, în Roma. La început catacomba s-a numit „Biserica Apostolilor”, pentru că trupurile Sf. Ap. Petru și Pavel au fost așezate aici în timpul persecuției lui Vespasian (258) pentru a nu fi defăimate. Constantin cel Mare va ridica un edificiu mult mai mare

pentru a cinsti locul în care au stat moaștele celor doi apostoli. În secolul al VII-lea, catacomba era cel mai mare centru de pelerinaj. Din jurnalul unui pelerin, din anul 638, aflăm: „Pe calea Appia, mergi către Sf. Sebastian, martirul al cărui trup locuiește în acest loc. Aici sunt și mormintele Apostolilor Petru și Pavel, care au fost așezați aici pentru o perioadă de 40 de ani”. Mărturie stau și inscripțiile de pe pereții încăperii, cu rugăciuni către Apostolii Petru și Pavel. Abia după perioada persecuțiilor, trupurile celor doi apostoli au fost mutate în cele două catedrale care le poartă numele.

Și biserica Șerban Vodă îi are împreună pe Sf. Ap. Petru și Pavel și pe Sf. Mc. Sebastian. ✝

Ne apropiem de sfinți, ne apropiem de Dumnezeu

✝ Când cineva ne respinge sau este supărat pe noi, ne apropiem de el, îl întrebăm de ce e supărat, nu cumva are ceva cu noi, îi facem un dar ca să-l îmbunăm, să-l înveselim, urmărim ce vrea ca să ne iubească mai mult sau ca să-l iubim; și este un om muritor, poate chiar păcătos. Cu mult mai mult trebuie să facem așa ceva cu un sfânt. Trebuie să intrăm în legătură cu el, ca să putem avea tihna și ușurința de a-i cere ce vrem. Sfântul s-a luptat în viață, a trăit într-un anume loc, s-a ostenit

pentru Hristos și, de aceea, nu îngăduie să-i răpim tainele fără să ostenim.

❖ El este sigur că și noi, ostenindu-ne, putem să izbândim, deoarece cunoaște din experiența proprie iubirea și disponibilitatea lui Dumnezeu de a ne îmbogăți. Dar vrem să înțelegem și noi propria sa trudă, să facem propriile lui încercări ascetice. Aceasta este o cerință a legii duhovnicești, a legăturii noastre cu sfinții. Prin urmare, trebuie să dobândim legături personale cu sfinții. Dacă nu dobândim cu mulți, să dobândim

cel puțin cu unul. Decât să fim singuri, mai bine să fim cu încă cineva.

❖ Să intrăm în legătură cu sfântul al cărui nume îl purtăm sau cu Sfântul Ioan Botezătorul, care este foarte la îndemână și ușor abordabil. Până și pe musulmani îi ascultă. Să intrăm în legătură cu Sfântul Nicolae, care merge și la păcătoși și la criminali și îi scapă. Să intrăm în legătură cu Maica Domnului. Cine i-a vorbit Maicii Domnului și a dat greș, nu i-a auzit glasul, nu a primit mângâierea ei? Pe Maica Domnului o strigă chiar și

în iad, cu atât mai mult noi, care suntem în afara iadului. Să avem, pe cât putem, propriii noștri mijlocitori. Și, fără îndoială, cine nu știe că sfinții sunt persoane vii, că se află „în mâna lui

Dumnezeu” și pot, prin urmare, să acționeze ei înșiși?

❖ Fără sfinți nu poate să trăiască trupul Bisericii, noi cei vii pe pământ. Biserica trăiește fiindcă este Hristos,

dar noi nu putem să trăim și să devenim în mod real mădulare ale trupului lui Hristos fără mucenicii care au intrat în ziua cea nouă. (*Arhimandritul Emilianos Simonopetrul*) ❖

SFÂNTUL CUVIOS DANIIL SIHASTRUL

Născut la începutul secolului al XV-lea din părinți dreptcredincioși, într-un sat din ținutul Rădăuți și primind la botez numele de Dumitru, a fost de mic cuprins de o râvnă deosebită pentru cele duhovnicești. La 10 ani a fost dat să învețe la Măn. Sf. Nicolae din Rădăuți și în scurt timp se spune că a învățat Ceaslovul și Psaltirea pe de rost.

După 5 ani de ucenicie, văzându-i-se faptele sale bune, iubirea de multă rugăciune, privegherile de toată noaptea, ascultarea și smerenia în toate cele, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești odată cu numele de David. Dar dorind mai multe nevointe duhovnicești și liniște pentru rugăciune, s-a retras la Măn. Sf. Lavrentie, lângă satul Laura de astăzi, nu depărtare de Rădăuți. Ziua lucra împreună cu frații din sfânta mănăstire, iar noaptea și-o petrecea în chilia sa, în neconținută rugăciune și priveghere. Cu sfatul părintelui său duhovnicesc, ce-i cunoștea râvna și dorința neîncetată după Dumnezeu, egumenul i-a dat schima cea mare și i-a pus numele Daniil.

Înainte de anul 1450, cubinecuvântarea stareșului său se retrage în codri pe valea pârâului Vițau, azi localitatea Putna. Cu ajutorul ciobanilor și al altor cinstitori ai sihaștrilor, a săpat într-o stâncă o chilie, vestită și azi, nu departe de Putna. Cuv. Daniil începe să fie cercetat de mulți credincioși pentru sfat și pentru tămăduire sufletească și trupească.

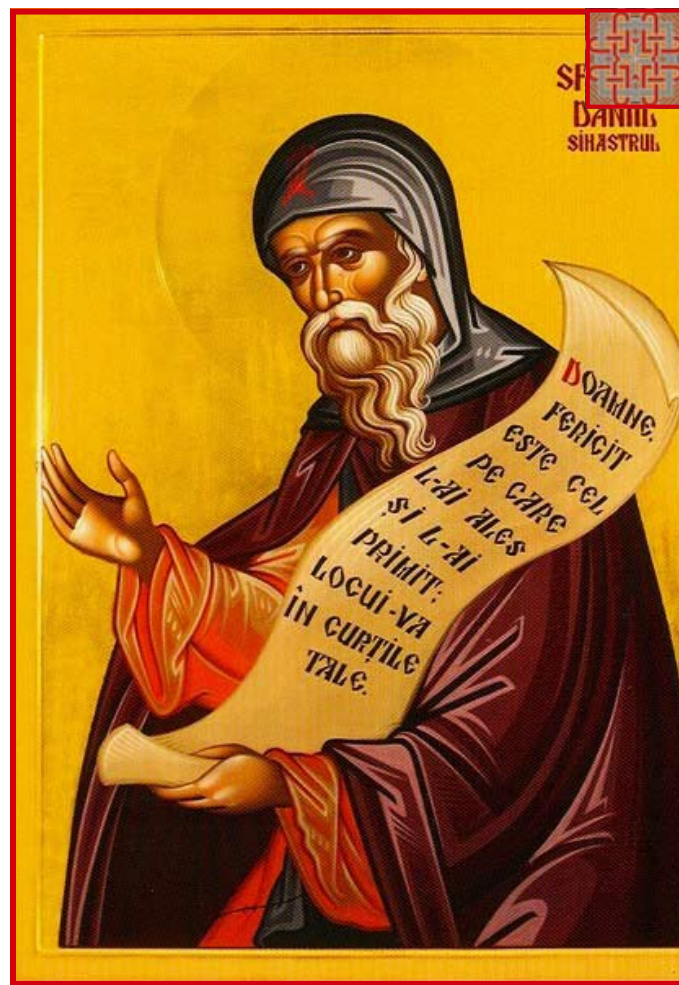
Cronica lui Ion Neculce și alte multe însemnări din paginile de istorie ale neamului și Bisericii ne arată că Sf. Ștefan cel Mare a fost unul din nenumărații fii duhovnicești care l-au cercetat, începând de pe la anul 1451. Ajungând pe scaunul Moldovei în 1457, Sf. Ștefan cel Mare și-l alege duhovnic pe Cuv. Daniil Sihastrul. Ascultându-l, Sf. Ștefan cel Mare a apărut Biserica lui Hristos și țara Moldovei, câștigând 47 de războaie și înălțând 48 de biserici. Sf. Ștefan cel Mare și Cuv. Daniil vor alege împreună locul Măn. Putna, amândoi fiind cinstiți drept ctitori aici.

După anul 1470, Cuv. Daniil se retrage

în pădurile de lângă Voroneț, la Stânga Șoimului, fiind și aici căutat de mulți credincioși. Tot aici îl vizitează Sf. Ștefan cel Mare după înfrângerea de la Războieni din 1476. Cuv. Daniil l-a sfătuit să continue luptele cu turcii, prevăzând că va birui, ceea ce s-a și întâmplat. În amintirea acestei victorii, în anul 1488, domnitorul a construit Măn. Voroneț. După sfințirea mănăstirii, Daniil se mută de la chilie în mănăstire. Aici își petrece ultima parte a vieții, fiind ales egumen al mănăstirii. Și-a dat sufletul în mâinile lui Hristos în anul 1496, plâns de

marele Voievod Ștefan al Moldovei și de toți ucenicii săi de la Putna și Voroneț. Cuvintele de pe piatra de mormânt a cuviosului, pusă de Sf. Voievod Ștefan cel Mare: „Acesta este mormântul Părintelui nostru David, schimnicul Daniil”, ne arată legătura fiului cu părintele său duhovnicesc.

La începutul secolului al XVII-lea au fost scoase din mormânt moaștele făcătoare de minuni ale Sf. Daniil Sihastrul și așezate în biserică, în sicriu frumos împodobit, pentru închinare. Însuși mitropolitul Dosoftei le-a sărutat, cum singur spune în Viețile Sfinților, scrise și tipărite de el la Iași în anii 1682-1686. Vestea minunilor lui a ajuns și până la Kiev, dar și în Polonia, în

Transilvania și la Sfântul Munte, de unde veneau credincioși să i se închine, toți numindu-l „Sf. Daniil cel Nou, făcătorul de minuni”. În anul 1749, egumenul Mănăstirii Voroneț, dă Măn. Putna degetul arătător al Sf. Daniil ferecat în argint. În anul 1775 Moldova de nord ajunge sub ocupația Austriei, iar moaștele Cuv. Daniil Sihastrul sunt din nou așezate în mormântul său, unde se păstrează până astăzi. Părțile din sfintele sale moaște se află și la Mănăstirea Sihăstria.

În anul 1992, la 21-22 iunie, Sinodul B.O.R. l-a canonizat în mod solemn, împreună cu alți sfinți din România, rândindu-i-se Cuv. Daniil Sihastrul ca zi de prăznuire 18 decembrie. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 17-24 DECEMBRIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 17.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 20.12	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 22.12	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Vecernie, Acatist
Sâmbătă 23.12	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 24.12	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului) - Utrenia, Sfânta Liturghie